

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Y. M.**, narozený dne XXX
státní příslušnost XXX
bytem na území republiky XXX
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-127111-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u soudu dne 18. 11. 2019 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-13751-74/TP-2013. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.
2. Námitky žalobce, který nesouhlasí s výše uvedenými rozhodnutími, lze rozdělit do následujících žalobních bodů:

3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav věci, když přehnaně formalisticky požadovaly po žalobci doklady o příjmech s odůvodněním, že dříve doložené dokumenty jsou již zastaralé, a přitom vycházely z výpovědi žalobce provedené v roce 2013. Není možné požadovat aktuální dokumenty a přitom naopak vycházet ze zastaralých informací poskytnutých 6 let před vydáním napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 – 29).
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s tím, že nedoložil doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Takový závěr nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce naopak předložil celou řadu dokumentů, které se týkají společnosti ANADOL s. r. o. (dále jen „ANADOL“). Společnost je sice trvale dofinancována rodinnými příslušníky žalobce, současně je však hospodářsky aktivní, což podle žalobce nemůže vést k závěru, že příjmy žalobce, potažmo společnosti nelze označit za trvalé. Žalobce upozorňuje, že správní řízení je vedeno již šest let a po celou tuto dobu je účetnictví společnosti v dobré kondici, tvoří stabilní základ pro příjmy žalobce. Je nepřijatelné, aby správní orgán odmítal přijmout řadu dokladů dokládajících stabilní příjem žalobce a sám nad rámec svých kompetencí se zaobíral finančními toky ve společnosti. Správnímu orgánu může být naprosto lhostejno, jakým způsobem získává společnost finance, pokud je účastníku řízení řádně proplácí a zajišťuje mu tím postačující a pravidelný příjem.
5. Žalobce uvádí, že neproběhl žádný přezkum, že by finance společnosti nepocházely z obchodní výměny a nadto pro takový „přezkum“ původu financí společnosti nemá správní orgán ani kompetenci. Podle praxe právního zástupce žalobce není běžné u žádosti o trvalý pobyt přezkoumávat původ peněz ve společnosti, která žadateli finance vyplácí. Úlohou správního orgánu je toliko, aby přezkoumal, zda žadatel i po udělení trvalého pobytu bude finančně soběstačný, nestane se zátěží sociálního systému (neboť právě trvalý pobyt jej opravňuje do značné míry ze sociálního systému čerpat). Finanční situace žalobce je stabilní.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do osobního a soukromého života žalobce. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016-39 a upozorňuje, že ust. § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje minimální množinu faktorů, kterými se správní orgány musí zabývat. Žalobce v České republice žije přes 10 let, a vytvořil si zde zcela zásadní vazby. Podle žalobce byly správní orgány povinny ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2006 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) minimálně se pokusit zjistit všechny dopady rozhodnutí pro posouzení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, např. výsledkem žalobce či výzvou, aby se žalobce k této otázce vyjádřil.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Dále uvedl, že skutkový stav, tak jak byl popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, zcela koresponduje se závěry o nutnosti zamítnout předmětnou žádost dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K podané žalobě pouze poznamenává, že žalobce nejprve tvrdí, že správní orgán v žádném směru neposoudil přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (což je tvrzení nepravdivé), aby následně uvedl, že žalovaný provedl jen naprosto minimální přezkum přiměřenosti zásahu rozhodnutí. Tato dvě tvrzení se však fakticky vylučují (buď nebylo provedeno posouzení žádné, nebo bylo provedeno, byť podle žalobce nedostatečně), obé zároveň platit nemůže), což je příznačné

pro celou žalobní argumentaci snažící se toliko zastříit skutečnost, že žalobce nebyl schopen prokázat splnění zákonné podmínky stanovené v § 75 odst. 2 písm. b) zákona.

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud rozhodl ve věci, aniž nařizoval ústní jednání, neboť žalobce ve lhůtě stanovené soudem nesdělil soudu, že s takovým postupem nesouhlasí a žalovaný výslovně s tímto postupem souhlasil (§ 51 s. ř. s.).
10. Podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.“*
11. Podle ustanovení § 71 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014: *„Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)j] nebude nižší než součet částek životních minim) cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.“*
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, když současně tvrdí, že správní orgány po žalobci přehnaně formalisticky požadovaly doklady o příjmech, a přitom vycházely z výpovědi žalobce provedené již v roce 2013.
15. Soud předně připomíná, že v posuzované věci se jedná o řízení o žádosti, kdy břemeno tvrzení a důkazní tíží žadatele, nikoliv správní orgán. Lze jistě přisvědčit, že ani správní orgán nemůže být v řízení o žádosti zcela nečinný, ale specifikum žalobcových tvrzení tkví v tom, že přenáší důkazní břemeno na správní orgány a přitom současně tvrdí, že rozporovaná skutečnost (doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu) byla žalobcem doložena řadou důkazů.
16. Soud po posouzení spisového materiálu a obou napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že správními orgány byl skutkový stav zjištěn v dostatečném rozsahu tak, aby na základě skutkových zjištění mohla být žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu řádně posouzena. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Konkrétně prvostupňový orgán nejprve popsal procesní vývoj posuzované věci (viz str. 2 a 3 rozhodnutí), poté citoval právní úpravu vztahující se k dané věci a popsal jednotlivé důkazní prostředky shromážděné v průběhu správního řízení, včetně zjištění, která z nich vyplývají (viz str. 3 – 7 rozhodnutí), z nich vyvodil skutkový

závěr týkající se nedoložení dokladů o zajištění finančních prostředků, který podrobil právnímu hodnocení (viz str. 8 rozhodnutí). Následně se prvostupňový orgán věnoval otázce posouzení (ne)přiměřeného zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (viz str. 8 – 10 rozhodnutí). Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí rovněž nejprve shrnul procesní průběh posuzované věci, poté popsal jednotlivé odvolací námítky, jimiž se adekvátně na str. 7 – 10 napadeného rozhodnutí zabýval a řádně a srozumitelně je posoudil. Žalovaný zopakoval a rozvedl řešení otázky, která byla předmětem řízení, včetně důvodu, pro který byla žádost zamítnuta. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí prvostupňového orgánu, kdy v jeho výrokové části jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejichž základě byla žádost žalobce zamítnuta. Z průběhu správního řízení vyplývá, že žalobce byl po podání žádosti opakovaně vyzýván k doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu (výzva ze dne 3. 7. 2013, výzva ze dne 20. 9. 2018) a rovněž opakovaně mu byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (výzva ze dne 3. 6. 2014, na níž žalobce reagoval vyjádřením ze dne 27. 6. 2014, výzva ze dne 27. 3. 2015, na níž žalobce reagoval vyjádřením ze dne 22. 4. 2015, výzva ze dne 18. 10. 2018, výzva ze dne 9. 7. 2019, na níž žalobce reagoval vyjádřením ze dne 12. 8. 2019, kde se mimo jiné vyjádřil tak, že shromážděný spisový materiál obsahuje všechny podklady nutné k vyřízení podané žádosti). Žalobce tedy měl po celou dobu řízení dostatečný prostor, aby své důkazní povinnosti dostál. Správní orgány adekvátně vycházely při hodnocení spisového materiálu ze všech zjištěných skutečností a přijaly závěr, který má ve spisovém materiálu dostatečnou oporu.

17. Námítka žalobce, že správní orgány přehnaně formalisticky požadovaly po žalobci doklady o jeho příjmech, když dříve doložené dokumenty jsou již zastaralé, a přitom samy vycházely z výpovědi žalobce provedené v roce 2013, nemůže obstát. Soud zde přisvědčuje žalovanému, že nemohl vycházet toliko z dokladů vztahujících se k činnosti žalobce v roce 2013, nýbrž bylo nutno je aktualizovat s ohledem na dobu vydání rozhodnutí (ust. § 72 zákona o pobytu cizinců). Prvostupňový orgán proto správně přistoupil k vydání výzvy ze dne 20. 9. 2018, v níž byl žadatel řádně poučen i o tom, že podle „§ 71 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizince věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.“ Následně žadatele poučil o tom, koho lze pro tyto účely považovat za „společně posuzované osoby“, co tvoří „skutečné náklady na bydlení“, čím je dána „minimální výše úhrnného měsíčního příjmu, kterou je cizinec povinen prokázat“, jak je stanovena „částka životního minima“ a jaká je její výše, jaké jsou „nejvyšší normativní náklady na bydlení pro rok 2018“, co je považováno za „příjem“ podle § 71 odst. 1 ZPC. Prvostupňový orgán dále podrobně rozvedl formy „dokladu o úhrnném měsíčním příjmu“, a jednotlivě konkretizoval doklady pro různé druhy příjmů, a to: „jde-li o příjmy zaměstnance“, „jde-li o cizince, který má příjmy z podnikání“, „jde-li o osobu, která má příjmy ze zisku obchodní společnosti (společník s.r.o., akcionář a.s., komanditista k. s.) či družstva“, „jde-li o osobu, která je statutárním orgánem či členem statutárního orgánu právnické osoby“, „jde-li o osobu, která jako člen družstva, společník nebo jednatel s.r.o. nebo komanditista k. s. vykonává práci pro společnost či družstvo a má z tohoto titulu příjem (příjem ze závislé činnosti a funkčních požitků)“, „jde-li o příjmy z podnikání, jichž

bylo dosaženo v tomto roce (např. u cizince, který započal s výkonem podnikatelské činnosti až v průběhu tohoto roku)“, „jde-li o příjmy z podnikání, jichž bylo dosaženo v tomto roce (např. u cizince, který započal s výkonem podnikatelské činnosti až v průběhu tohoto roku)“, „potvrzení příslušného orgánu cizího státu, jehož je žadatel či společně posuzovaná osoba občanem nebo jiného cizího státu (v úředně ověřeném překladu do českého jazyka) o tom, že žadateli či společně posuzované osobě jsou tímto státem vypláceny finanční dávky, pokud žadatel současně prokáže, že je on či společně posuzovaná osoba oprávněna s těmito peněžními prostředky disponovat na území České republiky“, „pouze v případech, kdy objektivně nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem (např. některým z výše uvedených způsobů)“. Bylo tedy plně v dispozici žalobce, aby nejen tvrdil, ale i prokázal zajištění prostředků k trvalému pobytu. Hodnocení předložených důkazních prostředků se již vztahuje k námitkám v následujícím žalobním bodu, a proto soud na ně pro stručnost odkazuje. Je třeba však dodat, že žalobcův poukaz, že správní orgány vycházely z výpovědi žalobce provedené v roce 2013 je sice pravdivý, ale současně je třeba zdůraznit, že údaje sdělené žalobcem v rámci jeho výsledku ze dne 9. 1. 2013 byly (ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu) pouze podpůrným důkazem vypovídajícím k okolnostem fungování společnosti ANADOLU s. r. o. v roce 2013, avšak stěžejními údaji, z nichž správní orgány vyšly při rozhodování, byly údaje sdělené žalobcem v rámci jeho výsledku v posuzované věci dne 8. 7. 2019.

18. S ohledem na uvedené shledal soud námitky v prvním žalobním bodu nedůvodnými.
19. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že závěr správních orgánů, že žalobce nedoložil doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, nemá oporu ve spisovém materiálu.
20. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce (tehdy žadatel) podal dne 3. 7. 2013 žádost o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Dne 25. 7. 2014 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. OAM-13751-26/TP-2013, kterým žádost podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014, zamítl. Na základě žalobcova odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2015, č.j. MV-150437-5/SO-2014 prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání. Další rozhodnutí vydal prvostupňový orgán dne 29. 4. 2015, pod č. j. OAM-13751-37/TP-2013, v němž předmětnou žádost podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců opět zamítl. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 2. 2016, č. j. MV-93907-4/SO-2015, zamítl a prvostupňové rozhodnutí ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-13751-37/TP-2013, potvrdil. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 11 A 36/2016-66, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2016, č. j. MV-93907-4/SO-2015, zrušeno a věc byla vrácena zpět k dalšímu řízení.
21. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-93907-22/SO-2015, prvostupňové rozhodnutí ze dne ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-13751-37/TP-2013, zrušil a věc vrátil zpět k novému projednání a rozhodnutí z důvodu potřeby doplnit dokazování v rozsahu, který překračuje rámec činnosti odvolacího orgánu. Žalobce byl výzvou ze dne 20. 9. 2018 (č. j. OAM-13751-44/TP-2013) vyzván, aby odstranil vady žádosti a to doložil doklad o zajištění ubytování a doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Prvostupňový orgán následně usnesením ze dne 2. 1. 2019, č. j. OAM-13751-50/TP-2013, řízení o žádosti zastavil dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž upozornil, že již dne 30. 10. 2018 zaslal požadované doklady, pročez žalovaný usnesení ze dne 2. 1. 2019, č. j. OAM-13751-50/TP-

2013 rozhodnutím ze dne 26. 2. 2019, č. j. OAM-18086-6/SO-2019 zrušil a věc byla vrácena zpět k novému projednání a rozhodnutí.

22. V rámci nového projednání prvostupňový orgán doplnil důkazní řízení a sice, učinil dotaz na Pražskou správu sociálního zabezpečení, vyšel z veřejně dostupných informací ve Sbírce listin v Obchodním rejstříku týkající se společnosti ANADOLU s.r.o. (výpis učinil součástí spisového materiálu), vyšel z výsledku žalobce ze dne 9. 1. 2013 (protokol o výsledku učinil součástí spisového materiálu) a dne 8. 7. 2019 provedl výslech žalobce. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, o čemž svědčí výzva ze dne 9. 7. 2019, na níž žalobce reagoval vyjádřením ze dne 12. 8. 2019 i tak, že shromážděný spisový materiál obsahuje všechny podklady nutné k vyřízení podané žádosti.
23. Poté prvostupňový orgán vydal dne 16. 8. 2019 napadené rozhodnutí, v němž žádost žadatele zamítl podle § 75 odst. 2 písm. b) ZPC z důvodu, že žadatel nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
24. V odůvodnění prvostupňový orgán uvedl, že v posuzovaném případě nebyly v průběhu správního řízení zjištěny žádné společně s žadatelem posuzované osoby. Při stanovení celkové určující částky vyšel z dokladů předložených žadatelem, a sice z potvrzení o zajištění ubytování ze dne 22. 6. 2013 vystaveného paní V. P. (na adresu XXX) a z potvrzení o zajištění ubytování ze dne 23. 10. 2018 vystaveného panem Ing. T. S. (na adresu XXX), a to na období od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019, z nichž však nelze seznat, jakou částku žalobce hradí za nájemné a jakou částku za služby spojené s užíváním bytu. Ačkoliv byl žalobce vyslechnut dne 8. 7. 2019 i k otázce bydlení a nájemného, z jeho odpovědi nebylo možno výši těchto částek zjistit („*Já jsem v tom bytě vůbec nebydlel, takže jsem neplatil měsíční nájemné. Až budu mít vízum, tak tam mám v plánu žít. Jsem u kamarádů, protože jsem je dlouho neviděl. Je to dva dny, co jsem přijel*“). Za celkovou určující částku, kterou byl žalobce povinen doložit jako jeho minimální úhrnný měsíční příjem, byla proto vypočítána částka 11.643 Kč jako součet částek 3.410 Kč (částka životního minima) + 8.233 Kč (normativní náklady na bydlení pro jednu osobu).
25. Prvostupňový orgán se v odůvodnění zabýval žalobcem předloženými doklady o zajištění finančních prostředků (výplatní pásky za měsíce květen a červen 2013 ze společnosti GOLDEN&SILVER, s.r.o., smlouva o výkonu funkce jednatele ze dne 20. 9. 2012 uzavřenou se společností ANADOLU s.r.o., potvrzení vydané touto společností o průměrném čistém měsíčním příjmu za měsíce únor roku 2013 až duben roku 2013, rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydané dne 9. 4. 2013 Úřadem práce České republiky - krajskou pobočkou pro hl. m. Prahu na dobu od 1. 5. 2013 do 30. 4. 2014 ke společnosti GOLDEN&SILVER, s.r.o. a rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydané dne 22. 4. 2014 Úřadem práce České republiky - krajskou pobočkou pro hl. m. Prahu na dobu od 1. 5. 2014 do 30. 4. 2015 ke společnosti GOLDEN&SILVER, s. r. o., generální plná moc udělená společností ANADOLU s.r.o., zastoupenou jednatelem, panem G. O., dne 2. 1. 2012 panu H. H., generální plnou moc udělenou panem T. D. dne 24. 2. 2015 panu Mgr. H. H., generální plná moc udělená panem A. H. dne 18. 2. 2017 panu Mgr. H. H., generální plnou moc udělená žadatelem dne 14. 4. 2013 panu H. H., generální plná moc udělená panem G. O. dne 17. 10. 2016 panu Mgr. panu H. H., generální plná moc udělená panem G. O. dne 2. 1. 2012 panu H. H., smlouva o výkonu funkce jednatele uzavřená dne 1. 10. 2018 mezi žadatelem a společností ANADOLU s.r.o., včetně dodatku č. 1 ke smlouvě o výkonu funkce jednatele ze dne 1. 10. 2018 uzavřená dne 1. 10. 2018, dle něhož bude žadateli za funkci vyplácena odměna 15.000 Kč od 1. 10. 2018 a zápis z řádné valné hromady společnosti ANADOLU s.r.o. konané dne 1. 10. 2018, kdy bylo schváleno, že

žadatelů bude vyplácena pevná měsíční částka 15.000 Kč), přičemž při hodnocení těchto dokladů vyšel i z dalších listin, které jsou součástí správního spisu a to z výpovědi žadatele sepsané s ním dne 9. 1. 2013 v rámci jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (v něm žadatel mimo jiné ke společnosti ANATOLU, s.r.o. uvedl *„Je to moje firma. Byla založena asi v březnu 2009. Při zakládání nás bylo 5 kamarádů. Společnost byla založena na základě plné moci mým kamarádem panem H. ... Všechno zařizoval kamarád pan H.... Chtěli jsme se zabývat prodejem turecké keramiky v ČR. Minulý rok jsem měl zdravotní problémy, neboť jsem kvůli úrazu 6 měsíců ležel doma. V současné době tedy firma nepodniká, ale všechno jsem zaplatil.... Doposud jsem žádný kontrakt neuzavřel ...Prozatím jsme na nule“*), k předložené smlouvě o výkonu funkce jednatele žadatel uvedl *„Tento dokument vznikl, protože kamarád říkal, že jej policie potřebuje..... I tento dokument připravil náš kamarád. Víím, že tam je uvedena částka 13 tis. korun. Finanční prostředky jsou mi posílány z Turecka. Z firmy fakticky žádné peníze nemám.“*), dále z informace v Cizineckém informačním systému (žadatel nemá na území ČR v současné době žádným zákonným způsobem upraven pobyt), ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 3. 2019 (společnost ANADOLU s.r.o. je vedena v registru zaměstnavatelů od 1. 9. 2010 do 30. 4. 2013 a znovu od 1. 10. 2018 dosud, k pojištění je hlášen pouze pan Y. M. na hlavní pracovní poměr s měsíčním vyměřovacím základem 15.000 Kč) a z výpovědi žadatele uskutečněné v rámci předmětného řízení dne 8. července 2019 (za účasti jeho zástupce), kdy z jeho výpovědi vyplynulo, že odjel z České republiky do Turecka v říjnu 2015, odkud se vrátil 6. července 2019. Kamarád mu našel byt v Praze 7 v ul. Osadní, tam však nebydlel, takže nájemné neplatil. Do Turecka původně odjel na dovolenou, ale nebylo mu prodlouženo povolení, takže čekal, pracovat v Turecku bylo pro něho něco úplně jiného, neplánoval pracovat v Turecku, peníze dostal od své rodiny. Je jednatelem společnosti ANADOLU s.r.o., protože byl 4 roky v Turecku, nemohl vyvíjet činnost v ČR, společnost moc činná nebyla, jen za rok 2018 byla spolupráce za 2.700 Kč a 370 Kč, z toho byly zaplacený daně, nic jiného ta firma nekonala. O účetnictví se nestará, veškeré záležitosti ohledně listin má na starosti kamarád. Peníze si bral od rodiny, dal je do firmy a pak si je vzal, vyplácel si tímto způsobem odměnu, protože má se společností ANADOLU s.r.o. smlouvu, kde je uveden jeho plat. Žádní jiní zaměstnanci ve společnosti nepracují. Zvykl si na spolužití s Čechy, má to tady rád, aby mohl uskutečnit své plány, je potřeba, aby žil v Čechách.

26. Prvostupňový orgán dospěl s ohledem na zjištěné skutečnosti k závěru, že žadatel v posuzovaném případě nesplnil povinnost předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců a nepředložení tohoto dokladu jej vedlo k zamítnutí žádosti podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť toto rozhodnutí je z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené. Žadatel nepředložil takové doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že se jedná o stálý příjem, se kterým by bylo možno počítat do budoucna ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán vzal za prokázáno výsledkem žadatele i výpisem ze Sbírky listin v obchodním rejstříku, že společnost nevyvíjela a nevyvíjí žádnou podnikatelskou činnost. Finanční prostředky, které si žadatel jakožto jednatel vyplácí jako odměnu za výkon funkce jednatele jsou finančními prostředky jeho rodiny, které vloží do společnosti ANADOLU s.r.o. a následně si je vyplatí. Tyto finanční prostředky tedy nepochází z podnikatelské činnosti společnosti ANADOLU s.r.o. Finanční prostředky,

které žadatel vkládá do společnosti ANADOLU s.r.o., a které si následně vyplácí jako odměnu za výkon funkce jednatele, jsou závislé na dobrovolnosti členů rodiny.

27. Odvolací orgán se ztotožnil s výše uvedenými závěry a dodal, že „...je zřejmé, že finanční prostředky, které si odvolatel vyplácí jako odměnu za výkon funkce jednatele, jsou finančními prostředky jeho rodiny, které vloží do společnosti ANADOLU s.r.o. a následně si je vyplátí. Finanční prostředky, kterými odvolatel „disponuje“ reálně nepocházejí z podnikatelské činnosti, ale jsou určitým finančním „vkladem“ jeho rodiny do společnosti. Komise je toho názoru, že na základě výše uvedeného nelze učinit závěr, že se jedná o stálý a pravidelný příjem, se kterým by bylo možné počítat do budoucna. Příjmy odvolatele jsou zcela závislé na dobrovolnosti členů jeho rodiny. S uvedeným hodnocením se soud zcela shoduje a dodává, že stěžejní je v daném případě skutečnost, že žalobce nedoložil zákonem požadované náležitosti žádosti, nikoliv jak předestírá žalobce, že není zátěží pro sociální systém. Postup správních orgánů nelze považovat za formalistický, když žádost byla zamítnuta z důvodu, že žalobce nedoložil doklady, jež by osvědčovaly, že disponuje pravidelnými příjmy. Je na posouzení správního orgánu, zda jsou příjmy žadatele o pobytové oprávnění dostatečné a jako takové je může posoudit pouze v případě, že je žadatel doloží. Byť žalobce v pozici žadatele předkládal řadu listin, které měly dle jeho názoru osvědčovat, že disponuje pravidelnými příjmy, na základě všech provedených důkazů nelze žalobci přisvědčit, že zákonem stanovenou povinnost předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců splnil. Je tomu tak proto, že za stálý a pravidelný příjem, se kterým by bylo možno počítat do budoucna nelze shledat finanční prostředky, které žalobci poskytuje jeho rodina z Turecka, které žalobce následně vloží na účet společnosti ANADOLU s.r.o. a poté si je vybere pro svou potřebu. I když žalobce doložil, že výběr těchto prostředků má představovat odměnu za jeho jednatelskou činnost ve společnosti ANADOLU s.r.o., současně však nijak neprokázal, že by nějakou jednatelskou činnost pro tuto společnost konal, naopak sám uvedl, že o účetnictví firmy se nestará, veškeré záležitosti ohledně listin má na starosti kamarád, peníze si bral od rodiny, dal je do firmy a pak si je vzal, vyplácel si tímto způsobem odměnu, protože má se společností ANADOLU s.r.o. smlouvu, kde je uveden jeho plat. Jinými slovy zdrojem jeho finančních prostředků není podnikatelská činnost (ani nemůže být, když společnost de facto nevyvíjí žádnou činnost), nýbrž finanční prostředky jsou mu poskytovány dobrovolně členy jeho rodiny v Turecku. Za těchto okolností nelze než uzavřít, že žalobce neprokázal (ani předloženými doklady), že dosahuje pravidelný příjem, který bude dosahovat i v budoucnu. Lze toliko připomenout, že výzvou byl žadatel řádně poučen, jakým způsobem má doložit náležitosti žádosti a prokázat příjmy, přitom správní řízení, v němž žalobce požadoval po českých správních orgánech vydání druhého nejvyššího pobytového oprávnění (po státním občanství) – trvalý pobyt, inicioval výlučně žalobce. Jedná se o řízení návrhové z podnětu žalobce, nejedná se o řízení vyvolané prvostupňovým orgánem ani žalovaným, z moci úřední. Žalobce jako cizinec nemá žádné veřejné subjektivní právo k trvalému pobytu na území České republiky, ale toliko na zákonné a nediskriminující vyřízení své žádosti (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04). Je skuteností, že řízení trvalo delší dobu než je obvyklé, ale ani tato skutečnost nemohla ve svém důsledku vést k unesení důkazního břemene žalobce (viz výše).
28. Žalobce upozorňuje, že po celou dobu řízení je účetnictví společnosti ANADOLU s.r.o. v dobré kondici, avšak své tvrzení nijak nedokládá. Naopak v žalobě připouští, že je společnost dofinancována členy rodiny žalobce, aniž by však toto své tvrzení blíže konkretizoval. Podle žalobce se správní orgány nepřipustně zabývaly zdrojem příjmů

společnosti ANADOLU s.r.o. a namítá, že správnímu orgánu může být naprosto lhostejno, jakým způsobem získává společnost finance, pokud je účastníku řízení řádně proplácí a zajišťuje mu tím postačující a pravidelný příjem. S uvedeným se soud nemohl ztotožnit. Ve správním řízení vyšlo jednoznačně najevo, že zdrojem finančních prostředků žalobce není podnikatelská činnost žalobce ani společnosti ANADOLU s.r.o., nýbrž finanční prostředky jsou žalobci poskytovány dobrovolně členy jeho rodiny v Turecku. Za těchto okolností nemohly správní orgány od této skutečnosti (žalobcem uváděné bezprostředně před vydáním prvostupňového rozhodnutí) odhlédnout a byly povinny ji posoudit a zabývat se jí v rámci hodnocení splnění zákonných podmínek.

29. Námitka žalobce, že neproběhl žádný přezkum, že by finance společnosti nepocházely z obchodní výměny a nadto pro takový „přezkum“ původu financí společnosti nemá správní orgán ani kompetenci, je zcela irelevantní. Správní orgány nemohly překročit svou kompetenci, když posoudily jednotlivé důkazy ve své vzájemnosti a přihlédly nejen k listinným důkazům předloženým žadatelem, ale i k údajům, které žalobce sám v rámci své výpovědi uvedl (jak již bylo uvedeno výše) bezprostředně před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
30. S ohledem na výše uvedené jsou námitky ve druhém žalobním bodu nedůvodné.
31. *Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do osobního a soukromého života žalobce.* Upozorňuje, že ust. § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje minimální množinu faktorů, kterými se správní orgány musí zabývat. Žalobce v České republice žije přes 10 let, a vytvořil si zde zcela zásadní vazby. Podle žalobce byly správní orgány povinny ve smyslu ust. § 3 správního řádu se pokusit zjistit všechny dopady rozhodnutí pro posouzení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, např. výsledkem žalobce či výzvou, aby se žalobce k této otázce vyjádřil.
32. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce sám nijak svá tvrzení o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do rodinného či osobního života nekonkretizoval. Správní orgány z Cizineckého informačního systému zjistily, že žalobce je svobodný a bezdětný. V době vydání napadených rozhodnutí nemá na území žádným způsobem upraven pobyt. Rodiče a sourozenci žadatele se zdržují v Turecké republice. Žadatel pobýval na území od roku 2005 do roku 2015, následně 4 roky, tj. až do konání výsledku dne 8. 7. 2019, žil se svou rodinou v domovské zemi. Na základě uvedených skutečností dospěly k závěru, že zamítavé rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do rodinného života žadatele, neboť tento se evidentně nerealizuje na území.
33. Všechny uvedené údaje svědčí o tom, že správní orgány se zabývaly individuálními aspekty posuzovaného případu založeného na zjištěných skutkových okolnostech. Za výše popsaných okolností soud dospěl k závěru, že z údajů, které byly v rámci správního řízení zjištěny (viz výše), nelze usuzovat na nepřiměřený zásah rozhodnutí do rodinného či osobního života žalobce, který sám zachovává pasivní postoj k označení jakéhokoli konkrétního zásahu do jeho rodinného života (aniž by jej podpořil konkrétním důkazním prostředkem) a nečiní tak ani v podané žalobě. V této souvislosti je nutno znovu připomenout, že v daném případě se jedná o řízení o žádosti a nelze tedy mít na správní orgán nepřiměřené požadavky v tom smyslu, že by měl předvídat, jaké jsou rodinné či osobní poměry žadatele, zda a kdy došlo ke změnám v rodinném a osobním životě žadatele, popř. se na ně dotazovat, případně žadatele nekonkrétním způsobem k doplnění tvrzení a důkazů v tomto směru vyzývat. Takový postup soud shledává zcela nevhodným a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy s právem účastníka řízení na respektování soukromého a rodinného života. K přezkumu žalobcem uvedeného tvrzení, že žalobce si na území vytvořil zcela zásadní vazby na Českou

republiku, neposkytl žalobce soudu žádné bližší údaje, ani je nijak nedoložil. Za těchto okolností nemohl soud přistoupit k posouzení žalobcem uvedených tvrzení.

34. Žalobce je toho názoru, že měl být v rámci správního řízení vyslechnut. Soud se s touto výtkou neztotožňuje. Nelze provádět dokazování, není-li předem zřejmé, jaké skutečnosti mají být daným důkazním prostředkem prokazovány, jinými slovy není na místě provádět dokazování k toliko obecným tvrzením, to vše za okolností výše popsanych, zjištěných z úřední činnosti správních orgánů. Soud dospěl k tomuto dílčímu závěru při vědomí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019 pod bodem 19. rozsudku „*NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vzít konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č.j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“
35. Rovněž v posuzovaném případě žalobce žádné konkrétní důvody, z nichž by bylo možno usuzovat na nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života, nespecifikoval. Za takové konkrétní důvody, jenž by zjevně spadaly pod čl. 8 Úmluvy, nelze shledat tvrzení žalobce, že se zdržuje na území již 10 let, tedy dlouhodobě či chce být v České republice, aby naplnil své cíle v podnikání. Tato veskrze obecná tvrzení zcela postrádají konkrétní obsah, jenž by bylo možno vztáhnout právě ve své jedinečnosti či konkrétnosti na případ žalobce. Jinými slovy, žalobcem výše uváděné důvody nejsou dostatečně konkrétní, zejména ne k tomu, aby umožnila správním orgánům zkoumat eventuální přiměřenost napadeného rozhodnutí. K tomuto závěru dospěl soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33.
36. Soud proto uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře a ani žádná z námitek ve třetím žalobním bodu není důvodná.
37. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu